

предметів, а також для виховання повноцінного логічного мислення, в якому вона знаходилась довгі роки. При навчанні мало лише розуміти важливість чогось, необхідність певних знань у майбутньому.

Актуальними для сучасного ВНЗ залишаються положення :

- основними рисами математичної освіти спеціаліста мають бути математична інтуїція, навички в знаходженні оптимальних розв'язків реальних математичних задач, уміння користуватись математичними поняттями;
- на практичних заняттях з математики необхідно розв'язувати задачі, які найбільш близькі до спеціальності студентів;
- широко практикувати задачі з перевизначеними умовами або з неоднозначною постановкою; задачі, пов'язані з попереднім складанням рівнянь; що потребують для свого розв'язання знань з різних розділів;
- підвищення ролі математичних дисциплін потребує удосконалення змісту і методики навчання з метою розкриття необмежених перспектив застосування математичної науки [4].

Місце математики в системі наук визначає її місце в освіті. Вона є перш за все загальнокультурною базою для засвоєння системи принципів і структур, які складають основу дисциплін, що вивчаються. Усвідомлюючи роль і місце професійної спрямованості навчання математики в системі професійної освіти студентів у сучасних умовах розвитку освіти в Україні, варто дбати про: індивідуалізацію та диференціацію навчання; стимулювання мотивації, підвищення інтересу до навчання; розвиток самостійності; створення відповідних методичних і дидактичних посібників, зокрема, мультимедійних, тощо.

Список використаної літератури

1. *Гуревич Р.С.* Модель сучасної вищої професійної освіти. – <http://referat-lib.ru/view/referat-pedagogics/135/134908.htm>.
2. *Цюряк І.* Роль вищої освіти у підготовці фахівців. – https://knowledge.allbest.ru/pedagogics/3c0a65635b2bd68b5c53b88421206d37_0.html.
3. *Рябченко В.* Деякі концептуальні проблеми навчання і виховання студентів у сучасних вищих навчальних закладах України // Вища освіта України. - 2005. - № 3. – С. 40 - 44.
4. *Кучерук О.Я.* Роль математичної підготовки у професійній підготовці ІТ-фахівців – <http://elar.khnu.km.ua/jspui/bitstream/123456789/2046....pdf>.

Тетяна Коваленко

РЕАЛІЗАЦІЯ ВИХОВНОЇ ФУНКЦІЇ МУЗЕЮ: ІСТОРІЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Державна національна програма "Освіта" (Україна ХХІ століття) окреслила основні пріоритетні напрями реформування виховання у сучасній школі, які передбачають: формування національної свідомості, любові до рідної землі, свого народу; забезпечення духовної єдності поколінь, виховання поваги до батьків, культури, звичаїв, традицій та історії рідного народу.

Актуальною проблемою сьогодні є реалізація виховного потенціалу культурно-історичної спадщини. Сучасні діти занурилися у віртуальний світ, де розвиваються, навчаються, спілкуються, дорослішають. Одним із варіантів вирішення цієї проблеми є створення музейно-педагогічного виховного середовища, де учні зможуть поринути в світ культури, історії, традицій рідного краю, зрозуміти їхню значимість та переосмислити свою життєву позицію.

У Законі України "Про музеї та музейну справу", зазначено, що "музеї як культурно-освітні та науково-дослідні заклади призначені не тільки для вивчення,

збереження та використання пам'яток матеріальної і духовної культури, але й для прилучення громадян до надбань національної і світової історико-культурної спадщини" [3;С.8-9].

Музей виконує багато важливих функцій, зокрема: освітньо-виховна – обумовлена інформаційними та експресивними властивостями музейних предметів, а також пізнавальними та культурними запитами суспільства до музею; документувальна – передбачає цілеспрямоване відображення в музейному зібранні та музейних предметах різних факторів, подій процесів і явищ, які відбуваються в суспільстві і природі; науково-дослідна та охоронна – реалізує зберігання, постійний догляд за культурними цінностями, охорону та реставрацію; організації вільного часу – обумовлена суспільними потребами в культурних формах дозвілля і емоційній розрядці [2].

Узагальнюючи підходи науковців в системі “музей – особистість”, Т. Белофастова виділяє такі функції: навчальну; виховну; гносеолого-аксіологічну; розвиваючу; комунікативну; рекреаційно-розважальну; інтеграційну; адаптаційно-корегуючу [1].

Щодо реалізації виховної функції у освітньому процесі важливо розглянути, окрім виховної ще навчальну, культурологічну, середовищну функції. Виховна – реалізує збагачення внутрішнього світу дитини, її чуттєво-емоційної сфери; формування моральної самосвідомості; виховання на основі здобутків національної і загальнолюдської культури; розвиток творчих здібностей і створення умов для самоутворення і самовдосконалення особистості; навчальна – використання музейного предмету як об'єкту пізнання; культурологічна – формування знань про загальну культуру; середовищна – створення педагогічно доцільного виховного музейно-педагогічного середовища для формування творчого розвитку [5].

Музеї за своїм профілем поділяються на: історичні, археологічні, краєзнавчі, природні, літературні, меморіальні, мистецькі, етнографічні, технічні та галузеві

Перші згадки про музей датуються ще II тис. до н.е. Писарі міста Ура та інших міст Межиріччя почали збирати літературні та наукові тексти, писані клинописом та глиняні таблички, так починають з'являтися бібліотеки.

У період античності розвиток музеїв пов'язаний з Давньою Грецією, де поняття «музей» сприймалося як місце жертвоприношення музам, покровительками мистецтв і наук.

В епоху Середньовіччя і в період Відродження музеї були відомими завдяки Александрівській та Пергамській бібліотекам.

Як наголошував Харченко О.В. «на початку ХХІ ст., у формуванні поглядів вітчизняних дослідників на музей, як нову інституцію освіти, був відчутним вплив німецької школи музеєзнавства та ідеї музейної педагогіки (А. Ліхтварк, Г. Кершенштейнер, Е. Росмелер, Г. Фройденталь). Вітчизняні дослідники починають вивчати роботу музеїв з різними категоріями відвідувачів, запозичують ідеї взаємодії музеїв з освітніми закладами.»

Музей сьогодні – це історично сформований інститут, побудований на принципі діалогу розділених у часі і просторі культур, що транслює накопичений людством духовний досвід, реалізує діалог із сучасною культурою, стимулює моральний і естетичний розвиток особистості [4].

Отже реалізація виховної функції музею ґрунтується на таких принципах: гуманізації, цілісності, стимулювання до самовиховання, культуровідповідності, систематичності, наступності, доступності, наочності, науковості.

Працівники музею та педагоги мають організувати таку взаємодію, що сприяє реалізації виховної функції. Для цього необхідно розробляти інтерактивні екскурсії, квести, засідання «круглих столів», ігрові та інші форми роботи, щоб зацікавити аудиторію, вплинути на емоційно-чуттєву сферу з метою виховання творчої, толерантної особистості. Отже, музей є цінною скарбницею моральних здобутків народу, традицій

наших предків і має чудову можливість впливати на особистість та сформувати її духовність .

Список використаної літератури

1. *Белофастова Т.Ю.* Особливості реалізації соціальних технологій у музейному середовищі / Т.Ю. Белофастова // Соціальні технології: К. 2000. – С. 26-35.
2. *Васильєва Т.Е.* Роль музейної педагогіки в формуванні цілої людини / Вестник КрасГАУ. – 2007. – с. 251.
3. Закон України "Про музеї та музейну справу" // Урядовий кур'єр. – 1995. – 17 серпня. – С.8-9.
4. *Нагорський Н.В.* Музей как открытая педагогическая система/ Н.В.Нагорський// Педагогика. – 2005. – № 5. – С. 3-12.
5. *Пуселліна Н.М.* Використання потенціалу музеїв в інклюзивному освітньому просторі / Зб. наук. праць Серія «Педагогічні науки». Вип. 12. Частина 1. Київський національний університет культури і мистецтв – К., 2005. – С.228-231.

Олександра Нестерук

АНІМАЦІЙНА РОБОТА ТА ЇЇ ПЕДАГОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ

Метою анімаційної роботи є гуманітаризація вільного часу дітей та підлітків, залучення їх до різних видів діяльності, створення виховного середовища. Соціокультурна анімація спрямована на формування в особистості віри у власні можливості, розвиток творчих здібностей, формування загальної та національної культури, активізацію процесу пізнання, спілкування, самопізнання, самореалізації та самовдосконалення. Аніматор виступає як активний організатор взаємодії, встановлює між членами колективу атмосферу співробітництва, співтворчості, взаєморозуміння, взаємоповаги, активізує зв'язки між окремим індивідом і суспільством, групою та соціумом.

Проблемі соціально-культурної анімації присвячені дослідження М. Аріарського, Т. Божук, К. Кордеса, Г. Ібрагіма, В. Стафійчука, Т. Сокол, І. Стратілатової, М. Ярошенка та інших.

Завдання професійної підготовки аніматорів представлені у роботах Л. Волик, Т. Кисельової, Т. Лесіної, В. Новаторова та інших науковців.

Використання можливостей анімації щодо подолання соціально-педагогічних проблем вивчали Т. Дедуріна, М. Петрова, Л. Тарасов, О. Чернишенко та інші.

У Франції соціально-педагогічна робота з дітьми та молоддю, що є одним із пріоритетних напрямів, складається з трьох секторів, у кожному з яких задіяні спеціалісти соціальної сфери: медичний і соціальний захист дітей і молоді; адміністративний захист дітей і молоді; правовий захист дітей і молоді. Важливу роль у подоланні цих негативних явищ суспільства відводиться спеціалізованим вихователям. Зміст їхньої роботи включає різні види виховних впливів на дітей та підлітків із девіантною поведінкою, дорослих, які зазнали впливу негативного соціального середовища, осіб із фізичними та психічними вадами. Діяльність спеціалізованого вихователя характеризується різноманітними методами й формами роботи залежно від мети, специфіки аудиторії та середовища та передбачає співпрацю з усіма суб'єктами виховного впливу: сім'єю, медичними працівниками, педагогами, спеціалістами соціальної сфери.

Характерною ознакою процесу реалізації молодіжної політики та соціально-педагогічної роботи у Франції є залучення молоді до роботи з ровесниками. Для цього створюються молодіжні інформаційні центри, де інформація надається у таких основних напрямках: освіта; професійна орієнтація й підготовка; зайнятість; безперервна освіта,